

TEIXIDOR, TIXADOR, TIXEIRE, TISSEIRE I VARIANTS, AL DEPARTAMENT DEL PIRINEU ORIENTAL (PRIMERA MEITAT DEL SEGLE XIX)

Jordi J. COSTA

0.1. L'estudi dels patrònims suscita avui una gran afició entre les persones que busquen llurs arrels, sia a través de la confecció d'arbres genealògics¹, sia en investigacions de tipus etimològic². Entre altres interessos, n'hi ha un que privilegiarem nosaltres, en relació amb la nostra dedicació a la geografia lingüística³, el de l'explotació de trets dialectals, explicables sovint per moviments migratoris, del segle passat en particular. Avui, ens proposem d'estudiar una família d'antropònims molt corrents ací, les variants de *Teixidor*, *Tixador ...* / *Teixeire*, *Tixeire ...*, *Tesseire*, *Tisseire...*, eixits del verb llatí *tēxere* o **texire* amb el sufix d'agent o d'ofici *-tor*, al cas subjecte o *-tóre*, al cas règim.

0.2 Seguirem la implantació d'aquests cognoms en el nostre departament del Pirineu Oriental, tal com apareix dins els padrons del cens de 1841⁴. També intentarem de fer algunes remarques de fonètica i morfologia que se'n desprenguin, tot referint-nos, amb les reserves necessàries, a unes enquestes lingüístiques realitzades sobre el mateix domini⁵.

* * *

1.1.1 El primer obstacle encontrat, i que no és propi només d'aquest cens, és la fantasia ortogràfica palesada pels funcionaris francesos⁶ que van establir les llistes nominatives del cens de 1841⁷. Les vacil·lacions concerneixen, per al vocalisme, la dificultat que tingueren, en particular, per a transcriure la vocal neutra [ə], recorrent ara a *a*, *Tixador*, *Tichador*, *Tichadou...*, adés a *e*, *Tixedor*, *Tixedou*, *Tichedor ...* És la norma corrent en tots els textos del segle XIX⁸ i, fins i tot, del principi del XX: es va buscar en la llengua francesa la grafia més propera a la pronunciació catalana.

1.1.2 La mateixa explicació val per la [-ú] escrita *ou* com en francès i occità en *Tixadou*, *Tixedou*, i sobretot en els *Tichadou* del Capcir i Sansà (n. 339)⁹.

1.1.3 Quant al diftong decreixent [-ei-] de les solucions occitanes *Tixeire*, *Ticheyre ...*, *Tisseire*, *Tisseyre ...*, va ser representat (mapa 1) més sovint per *ey* (17 localitats) que per *ei* (11 localitats). Majoritàriament, el primer s'havia instal·lat al Fenollet, i el segon a la vall de la Tet.

1.2.1 Per al consonantisme, hem notat la dualitat de transcripció del so [-š-], *-(i)x-* o *-ch-* francesa: *Teixidor*, *Tixedor*, *Tixador...*, *Tixeire.../Techidor*, *Tichedor*, *Tichador*, *Tichadou*, *Ticheire...* Aquesta dualitat té el mèrit de precisar quina era la pronunciació exacta de la realització del grup *-k+s->-š-*, alhora que ens permet de descartar l'aberració gal·licitzant actual de [-ks-]: [Tiksador]¹⁰.

La representació d'aquestes grafies sobre un mapa (mapa 2) fa aparèixer una

sola zona ben homogènia de *-ch-* al Capcir més Sansà; a la resta del domini català, la grafia amb *-x-* és general, amb algunes excepcions.

1.2.2 Una altra vacil·lació s'ha notat al nivell de l'emmudiment o no de la *-r* (mapa 3) en els patrònims eixits del cas règim (*-tóre*). Hi ha una oposició entre les formes que tenen en compte la grafia antiga (*-dor*) i les que segueixen la fonètica, amb l'emmudiment de *-r*: *Tixedou*, *Tixadou*, *Tichadou*, *Tichado* ... Aquestes darreres són les menys esteses i posen de relleu el Capcir més Sansà, que se singularitzen per llur homogeneïtat amb *Tichadou* com a solució única.

1.3.1 Ens trobem, doncs, en presència de patrònims escrits diferentment però que formen grups segons la semblança de pronunciació. I el cas invers es pot produir quan encontrem els *Tixeire*, *Tisseire*... en els quals la *-e* àtona representaria *-e* del costat occità i *-ə* del costat català. Evocarem altres casos d'imprecisió en fonètica.

1.3.2 Llista dels patrònims segons els pobles i amb llurs efectius. El número indicat és el que tenen aquests pobles dins el *Sacaze* i l'*A.L.P.O.*:

Tixedor: Escaró (n. 334) 1;

Teixidor: Err (395) 1;

Techidor: Bolquera (360) 1;

Tixader: Millars (177) 1;

Tixador: Alenyà (43) 1; Argelers (60) 4, Arles (258) 5, Els Banys d'Arles (254) 4, Bompàs (37) 3, Bulatnera (215) 17, Cameles (212) 3, Ceret (246) 5, Clairà (30) 1, Corbera (207) 93, Cortsaví (257) 18, Illa (179) 22, Millars (177) 1, Montferrer (259) 1, Oms (245) 4, Perpinyà (40) 30, Prada (235) 1, Rià (321) 1, Ribesaltes (34) 13, Salelles (47) 3, Salses (33) 8, Sansà (339) 4, Sant Andreu (62) 1, Sant Feliu d'Amunt (175) 1, Sant Joan Pla de Corts (79) 1, Sant Llorenç de la Salanca (27) 17, Sant Miquel de Llotes (216) 4, El Soler (172) 15, Sornià (195) 1, La Torre d'Elna (45) 2, Trevillac (188) 1, Vilamulaca (71) 1, Vinçà (221) 23, Vingrau (140) 15, Vivers (78) 9, El Voló (75) 7;

Tixedor: Bao (170) 8, Bula d'Amunt (218) 15, Casafabra (217) 1, Pontellà (185) 1, Prada (235) 14, Prunet (219) 5, Sant Llorenç de Cerdans (262) 9, Toluques (181) 1, Vilanova de la Ribera (171) 5;

Tichedor: Bolquera (360) 1;

Tichador: Castellnou (213) 1, Elna (50) 2, La Menera (267) 4, Salelles (47) 1, Sant Cebrià (44) 15;

Tichado: Ur (382) 1;

Tichadou: Les Angles (350) 1, Fontrabiosa (348) 6, Matamala (351) 27, Perpinyà (40) 1, Pià (38) 4, Puig Valedor (345) 53, Real (347) 17, Sansà (339) 2;

Tixadou: Perpinyà (40) 19;

Tixedou: Rodés (220) 6.

Texeire: Banyuls de la Marenda (58) 1;

Techeyre: Alenyà (43) 4;

Tixeire: Illa (179) 6, Nefiac (178) 2, Perpinyà (40) 23, Rodés (220) 14, Sant Llorenç de la Salanca (27) 2, Vilanova de la Ribera (171) 1;

Ticheire: Baixàs (143) 10, Èvol (336) 7;

Ticheyre: Bao (170) 1, Caudiers de Fenollet (166) 6, Fenollet (165) 2, Perpinyà (40) 2, Saorra (329) 4;

Tesseyre: La Torre d'Elna (45) 5;

Tisseire: Bompàs (37) 8, Sant Pau de Fenollet (160) 2;

Tisseyre: Bellestar (153) 6, Caramany (154) 2, Caudiers de Fenollet (166) 6, Estagell (147) 1, La Torre de França (149) 6, Maury (156) 12, Perpinyà (40) 2, Pe-sillà de Conflent (189) 1, Ribesaltes (34) 1, Sant Pau de Fenollet (160) 33, Sornià (195) 8.

Tissedre: Perpinyà (40) 1.

* * *

2.1 En fonètica, el tret més evident que es desprèn del nostre mapa 3 és el tancament de la vocal àtona del radical *e* en *i*: Tixador, Tichadou..., Tixeire... És un fenomen que ha estat tractat amplament pels lingüistes¹¹, i sobre el qual no tornarem. Només recordarem que els nostres patrònims tenen com a base

teixir ——— Teixidor, Techidor ... Teixeyre ...

tíxer. ——— Tixedor, Tixador ... Tixeire ...

téisser ——— Te(i)sseyre ... Tisseyre...

i que les solucions amplament majoritàries del nostre domini són amb *i*. Sols Escaró (334) (*Texedor*), al Conflent, Bolquera (360) (*Techidor*), Err (395) (*Teixidor*) a Cerdanya, i a la vora del litoral, Alenyà (43) (*Techeyre*), La Torre d'Elna (45) (*Tesseyre*), Banyuls de la Marenda (58) (*Texeire*) donen una *e*¹².

2.2 Amb l'altra particularitat del català septentrional, el tancament de [-ó] en [-ú], posarem de relleu un dels límits importants de l'explotació dialectal dels patrònims, ja esbossada en ortografia. En efecte, si ens refiéssim de la freqüència elevada de formes en *-o*, tindríem una imatge errònia de la repartició de [-ó]/[-ú] que no correspondria a la que apareix en els atlas lingüístics com el *Sacaze* i l'*A.L.P.O.*, on les àrees fluctuants de [-ó] es troben en zones limitades de Cerdanya, de l'Alt Vallespir i de la Marenda¹³. Sols els *Tichadou*, *Tixadou*, *Tixedou* del Capcir, Sansà (339), Rodès (220) i Perpinyà (40) d'una banda, i el *Tichado* d'Ur (382), de l'altra, tradueixen una realitat lingüística comprovada. Enjondre, va prevaldre l'ortografia dels documents administratius¹⁴.

Lamentarem, doncs, que els patrònims no facin aparèixer isoglosses segures de vocalisme.

2.3.1 Quant al consonantisme, evocarem l'evolució del grup [-ks-] a [-š-] en català, per palatalització de [s] per iod (*Tixador*, *Tichadou*...) i a [-s-] en occità on la iod transposada davant [s] no l'ha palatalitzada sempre (*Tisseyre* ..., *Tesseyre*)^{14bis}. Sobre les zones limítrofes, encontrem algunes solucions no catalanes en el domini català (*Tisseyre* a Ribesaltes, n. 34, Estagell, n. 147, i Perpinyà, n. 40, *Tisseire* a Bompas, n. 37, *Tesseyre* a La Torre d'Elna, n. 45, i vice versa, *Tixador* a Trevillac, n. 188, i Sornià, n. 195, *Ticheyre* a Fenollet, n. 165, i Caudiers, n. 166).

2.3.2 Encara que és difícil de confrontar el mapa d'un apel·latiu i el d'un antropònim, hem volgut seguir aquest procediment per a mesurar les limitacions

de les informacions donades pels patrònims. El mapa *laisser* (n. 130) [deixar, deixar] del *Sacaze* palesa un desacord amb els nostres resultats pel què fa als pobles de llengua occitana, ja que els cantons que ens interessan ara, presenten únicament la solució amb [-š-], [dišá]; l'altra resolució amb [-ss-] apareix més a l'est, és a dir en una zona on la nostra enquesta patronímica no ha arribat perquè pertany al departament veí de l'Auda.

Les desavinences enregistrades poden explicar-se per raons d'evolució de la llengua¹⁵, o de diferències d'exemples; però sobretot pel caràcter migratori i, doncs, inestable dels habitants portadors dels noms propis estudiats.

2.4 Remarcarem, per fi, el tractament particular del grup -tr->-ïr-, en occità, dels exemples manllevats al cas subjecte en -átor: *Ticheire*, *Tisseire*, *Tesseyre*... L'aspecte geogràfic d'aquest tractament serà estudiat a la part que segueix, dedicada a la morfologia, puix que la seva extensió depèn del nombre de pobles que van escollir el cas subjecte. Nogensmenys, afegirem que els punts capcinosos que s'havien decantat cap a *Tichadou*, van donar-nos un altre nom interessant, *Picheire* a Matamala (n. 351), Puig Valedor (n. 345) i Formiguera (n. 349), mostrant així la penetració del tractament occità a pobles catalans fronterers, en conformitat amb els atlas lingüístics¹⁶.

* * *

3.1.1 Passarem, ara, a l'aspecte més important, el morfològic.

Fora del cas aïllat d'emprament del sufix -ariu en *Tixader*, a Millars (n. 177), subratllarem l'oposició entre el cas subjecte -eire<-tor i el cas règim -dor<-tòre. Aquest darrer és la solució catalana dominant a la Catalunya del Nord, que ocupa també els dos punts occitans fronterers, Trevillac (n. 188) i Sornia (n. 195). El primer caracteritza la part occitana del nostre departament i penetra en alguns indrets catalans del nord, a la plana, cap a la costa i al Conflent. Són els punts 27 (Sant Llorenç de la Salanca), 34 (Ribesaltes), 37 (Bompàs), 40 (Perpinyà), 43 (Alenyà), 45 (La Torre d'Elna), 58 (Banyuls de la Marenda), 143 (Baixàs), 147 (Estagell), 170 (Bao), 171 (Vilanova de la Ribera), 178 (Nefiac), 179 (Illa), 220 (Rodès), 329 (Saorra) i 336 (Oleta). A Perpinyà, senyalarem una forma del cas subjecte amb [d] del cas règim: *Tissedre*^{16bis}.

3.1.2 Com per als altres trets dialectals, ens preguntarem si l'extensió de les dues solucions morfològiques correspon a la visió que en donen els atlas lingüístics. Existeix una dificultat de talla: un repàs ràpid al *Sacaze* ens informa que les isoglosses són diferents segons els vocables tractats. Així, l'indefinit *res* (mapa 214) presenta el cas subjecte *res* pertot arreu, amb poques excepcions. En canvi, si prenem l'exemple de *Déu* (*Sacaze*, mapa 62), passa el contrari. [déu], el cas règim, cobreix tot el domini català, llevat de Tarerac (n. 190) i Vingrau (n. 140) que respongueren [díus], el cas subjecte. En zona llenguadociana, [díus] ocupa l'est i el centre del domini, deixant l'oest al cas règim [díu].

Amb el sufix -óre, trobem també dues isoglosses diferents segons que s'havia demanat el mot *seigneur* o *berger*. El mapa *seigneur* (*Sacaze*, 227) mostra la preferència del català per al cas règim [səŋó], [səŋú], [sənúrt] < seniore, mentre que

l'occità utilitza l'hereu del cas subjecte, [séjé] < senior. Aquest límit segueix la frontera catalano-llenguadociana, penetrant al Capcir i a Vingrau¹⁷ on es va notar [séjə] o [séji]. En consultar el mapa *berger*²⁴ [pastor], veiem com el cas subjecte s'introdueix a la Catalunya del Nord per la plana rossellonesa i com, inversament, molt més que [díj], [pastú] ocupa el Llenguadoc, tot al llarg de la frontera lingüística, endinsant-se cada vegada més pregonament, a mesura que avancem cap a l'oest.

Un darrer exemple comparable serà el mapa *laboureur* (128) en el qual el cas subjecte [laʀraire], [laʀraire] és la solució única de l'occità quan, en català del nord, hi ha més o menys igualtat del cas subjecte [laʀraire], [laʀraire] (57 punts) i del cas règim [laʀradó], [laʀradú] (53 punts), el primer essent donat més sovint a la plana, al Capcir i a Vingrau (140) i el segon essent preferit a les zones altes.

3.1.3 Les enquestes d'Enric Guiter per a l'*A.L.P.O.* subratllen també la variació d'aquest límit. Assistim a una penetració molt forta del cas subjecte dins el mapa *pêcheur* (408), on [pəskáire] s'estén fins a la frontera política franco-espanyola amb ben poques excepcions i, d'altra banda, constatem una repartició comparable amb la del *Sacaze*, a propòsit del mot *bergers*⁷⁸, però amb una extensió més gran del cas subjecte.

E. Guiter resumí la situació escrivint que «en regla general l'hereu del cas subjecte ha passat la frontera occitana i avança en domini català; menys sovint l'hereu del cas oblic s'estén sobre el rerapais occità. Per exemple, el límit *pastre/pastor* deixa a l'oest el Donezà i el País de So, separa del Fenollet els seus pobles meridionals, i talla el Rosselló, del Conflent, del Vallespir i de l'Empordà. Sobre el domini català, aproximadament tot el Rosselló és guanyat doncs pel cas subjecte»¹⁸.

3.1.4 El caràcter capriciós de les isoglosses ens convida a la màxima prudència. Només podrem fer constatacions generals. Segons el nostre mapa 3, remarquem la implantació dels hereus del cas subjecte, censats el 1841, tingué lloc a l'interior de l'àrea de *pastre*, en el *Sacaze*, pel que concerneix la plana rossellonesa. Tanmateix, queda un dubte a propòsit de les regions de Vingrau¹⁴⁰ i del Capcir que havien rebut influències occitanes. El dubte és encara més gran si fem una comparació amb les enquestes de F. Krüger i K. Salow, sobre els mateixos indrets¹¹. Els dos lingüistes alemanys van demanar, el 1910, la pronunciació del mot equivalent al francès, *Tisserand*. Les solucions donades difereixen en quasi tots els punts fronterers:

Punts	Cens de 1841	Solucions de 1910
140 Vingrau	Tixador	Tiśéire
147 Estagell	Tisseyre	Tiśədu + Tiśéire
154 Caramany	Tisseyre	Tiśéire
160 St. Pau de F.	Tisseyre	Tiśéire
339 Sansà	Tichadou	Tiśéire
345 Puig Valedor	Tichadou	Tiśədún

347 Real	Tichadou	Tišeírə
348 Fontrabiosa	Tichadou	Tišeírə
349 Formiguera		Tišeírə
350 Els Angles	Tichadou	Tišeiri

Què pensar de tals desavinences?

Primer, caldria veure quina era la situació patronímica el 1910, l'any de les enquestes de F. Krüger i K. Salow. Segon, tenim la prova que la naturalesa de les informacions dialectals fornides pels patrònims és insegura car resulta lligada a l'atzar d'un casament o de qualsevol canvi de domicili.

El nostre mapa 3 reflecteix, doncs, una situació dialectal que no és forçosament, sempre, la que caracteritza el lloc enquestat¹⁹.

L'aspecte positiu d'aquestes desavinences és la possibilitat de descobrir l'origen aproximatiu dels portadors dels patrònims que no eren del departament, amb una consulta al mapa *tisserand* (n. 1306) de l'*A. L. F.*²⁰.

* * *

Totes les remarques que acabem de fer ens han permès de subratllar alhora les possibilitats d'explotació i les limitacions del mapa d'uns patrònims de la mateixa família, encontrats de manera irregular, quant a l'exhaustivitat, a través el nostre departament del Pirineu Oriental. Les limitacions se situen al nivell de la fantasia gràfica, que dificulten una interpretació fonètica completa; i, també, vénen lligades a la naturalesa inestable dels noms propis. Les informacions sobre el vocalisme, el consonantisme i la morfologia casual palesen només una coincidència relativa amb el que ens havien ensenyat d'altres documents lingüístics del segle XIX.

La mapificació de nombrosos patrònims del mateix cens de població completaran, aviat, la temptativa de comentari esbossada aquí, tot posant en evidència els moviments migratoris vinguts d'Occitània o de més lluny.

NOTES:

1. Als arxius departamentals de Perpinyà remarquem que hi ha cada dia més gent que treballa sobre aquest tema.

2. Cf. J. BELLVER, *Noms de famille et origine etymologique des noms catalans*, St. Esteve, 1989.

3. Cf. G. J. COSTA, *Atlas linguistique Sacaze des confins catalano-languedociens*, St.-Esteve, 1986. Aquest atlas, elaborat a partir d'una enquesta exhaustiva del 1887, forma part de la nostra tesi doctoral presentada a la Universitat de Montpeller, l'any 1981.

4. Aquests documents tenen la cota Mnc 2500-2524. El departament del Pirineu Oriental engloba, a més de les terres catalanes, la part occitana del Fenollet afegida per la Revolució francesa.

5. Utilitzarem els dos atlas lingüístics exhaustius del nostre domini, l'*ALPO* d'H. GUI-TER (Paris, 1966) i el *Sacaze* (cf. nota 3).

6. Aquest defecte va lligat a l'analfabetisme general d'una població catalanoparlant.

7. Hem volgut assegurar-nos de la grafia correcta dels patrònims comparant-los amb

els Registres de l'Estat civil; i hem notat la mateixa absència de rigor o d'unitat en les grafies.

8. Cf. *Atlas Sacaze* (p. XVII-XXVIII) i J. MATTES, *Leçons pratiques de grammaire* (faites à l'école d'adultes de Perpignan, dans lesquelles l'orthographe d'usage est enseignée au moyen de la langue catalane) Perpignan, 1^a. ed. 1844.

9. Cal tenir en compte que, antigament, els noms hi havien estat escrits per capellans occitans, ja que el Capcir havia pertangut als bisbats de Narbona i Alet.

10. El francès no era prou arrelat perquè la població, que només parlava català, pogués interpretar (i)x com a [ks], com ara. Els funcionaris que sabien una mica de francès escrivien amb *ch*.

11. F. KRÜGER, *Sprachgeographische unter suchungen in Languedoc und Roussillon*, Hamburg, 1913, § 44.

K. SALOW, *Sprachgeographische Untersuchungen über den östlichen Teil des Katalanisch-languedokischen Grenzgebietes*, Hamburg, 1912, 17.

P. FOUCHÉ, *Phonétique historique du Roussillonnais*, Toulouse, 1924, 2 i 30.

A. GRIERA, «El rossellonès», *B.D.C.*, 9, 1921, 41.

F. de B. MOLL, *Gramática histórica catalana*, Madrid 1952, 69, 172, 178 i 209.

A. M. BADIA I MARGARIT, *Gramática histórica catalana*, Barcelona 1952, 136.

J. COROMINES, *DECat*, VIII, 1988, 374-375.

E. GUIER, «Aux frontières orientales de l'ibéro-roman et du gallo-roman», *Bulletin Philologique et Historique*, Paris 1972, 33.

P. RASICO, *Estudis sobre la fonologia del català preliterari*. Abadia de Montserrat, 1982, 47-59.

C. DUARTE i A. ALSINA, *Gramàtica històrica del català*, Curial, III, 1986, 79-80.

12. A propòsit d'Escaró, havíem pensat primer en una falta d'ortografia. Però, com que la seva solució és atestada en un altre poble per F. Krüger, la considerarem com a correcta.

13. G. COSTA, «Del canvi de O tancada tònica en U, en català del nord», *Revue de Linguistique Romane*, 163-164, 1977, 293-301.

14. Nogensmenys, ens podem preguntar si alguns pobles no deien O per a respectar una pronunciació antiga, local o forastera. No cal oblidar, en efecte, la pensió del locutor a adoptar, a vegades, una pronunciació diferent de la seva per a marcar una diferència o per a traduir una voluntat d'escarni. Cf. P. TIRACH, *Els sobrenoms a la Catalunya del Nord*, (estudi lògic-semàntic), Tesina, Universitat de Perpinyà, 3 vol., 1989.

14bis. Al mapa *tisserand* (n. 1306) de l'*A.L.F.*, els punts de l'Auda i de l'Arieja, propers del domini català, tenen una [-š] (*tešéyre, tišéyre*). En canvi, *teyséyre* apareix als departaments d'Alta Garona, Tarn, Erau i nord de l'Auda.

15. E. Guier escrigué que «présentement la palatalisation s'est étendue et n'épargne que le centre et le nord du Narbonnais...» («Aux frontières...» cf. nota 11).

16. El grup [-tr-] va donar [-yr-] al Capcir, als mapes *mère* (157) i *piere* (189) del *Sacaze*.

16bis. L'*A.L.F.* (*L'Atlas Linguistique de la France*, de GILLIÉRON et EDMONT, 1902-1915) senyala *teysédre* al sud-oest del departament del Cantal.

17. G. COSTA, «Atlas Sacaze y perspectiva diacrónica en geografía lingüística», *Actas del V Congreso internacional de Estudios Lingüísticos del Mediterráneo*, Madrid 1977, p. 552.

18. En francès en el text, «Aux frontières ...» cf. nota 11.

19. Per exemple, hem tingut i tenim alumnes de català, de famílies catalanes, que porten uns noms ben castellans. Els seus patrnims no són representatius de llur parlar.

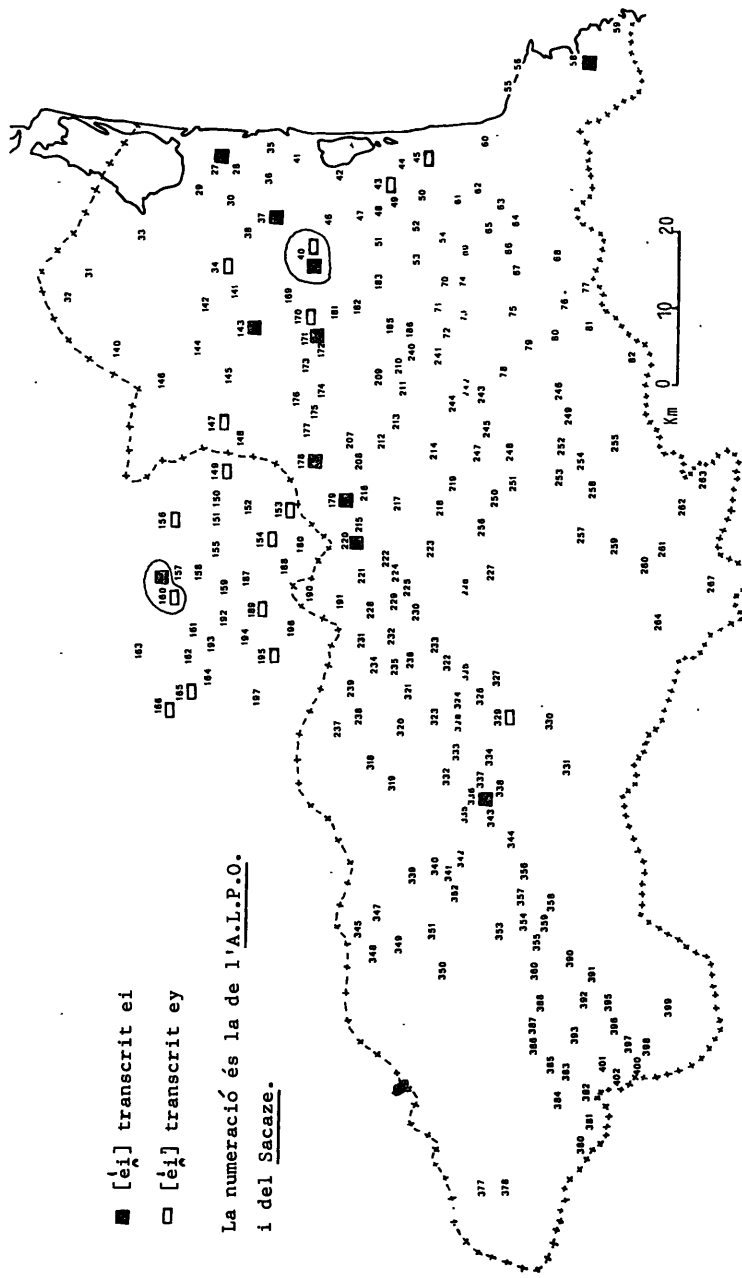
20. Els patrnims dels nostres padrons amb sufix *-ariu*, no estudiats avui, es localitzen en l'*A.L.F.*, lluny del nostre domini: *Tessier* (Perpinyà) 2 a la Dordogne; *Techenney* (La

(Continua a la pàg 124)

■ [é₁] transcrit ei

□ [é₂] transcrit ey

La numeració és la de l'A.L.P.O.
i del Sacaze.

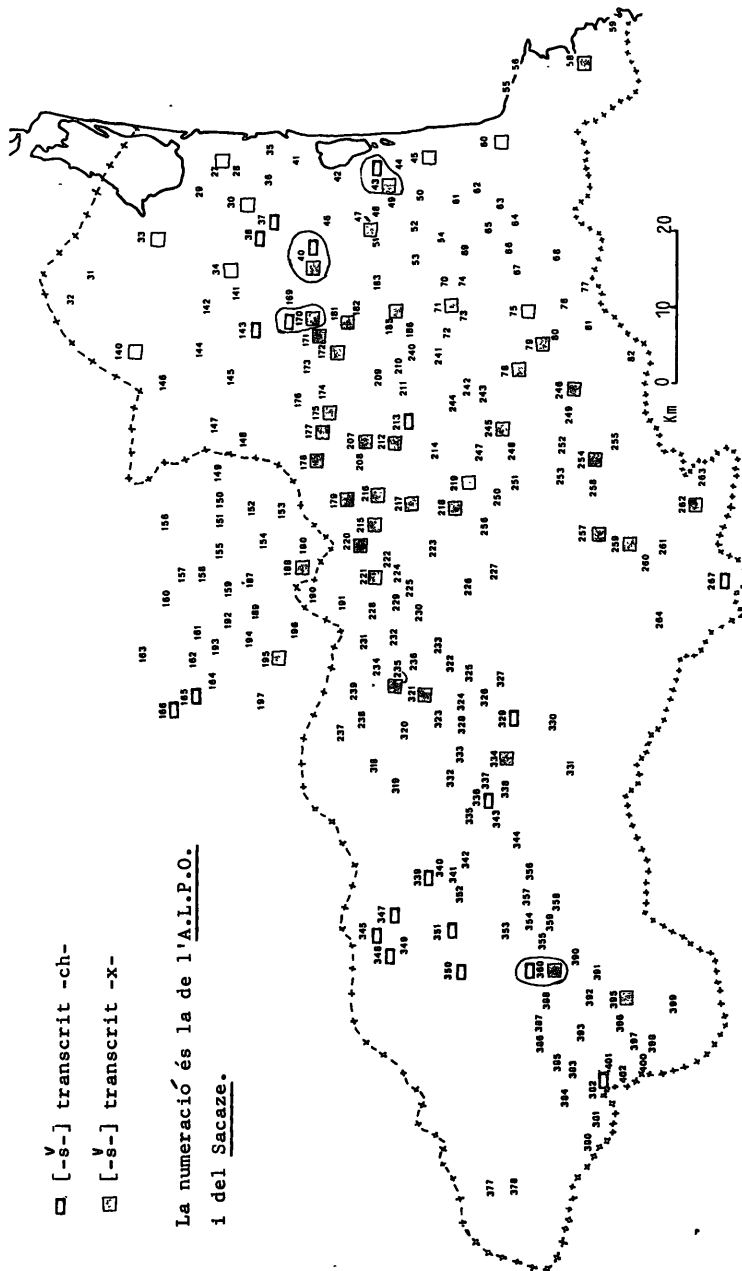

Mapa 1: Transcripció del diftong ei

□ [-s-] transcrit -ch-

▣ [-s-] transcrit -x-

La numeració és la de l'A.L.P.O.
i del Sacaze.

Mapa 2: Transcripció del so [x]

▲ Teixidor+Techidor

● Texedor

■ 1→10 ■ 11→20 +20
Tixador
Tixedor
Tichador
Tixador

■ 1→10 ■ 11→20 +20
Tichado
Tixedou
Tixadou

★ Tichado

□ Tixader

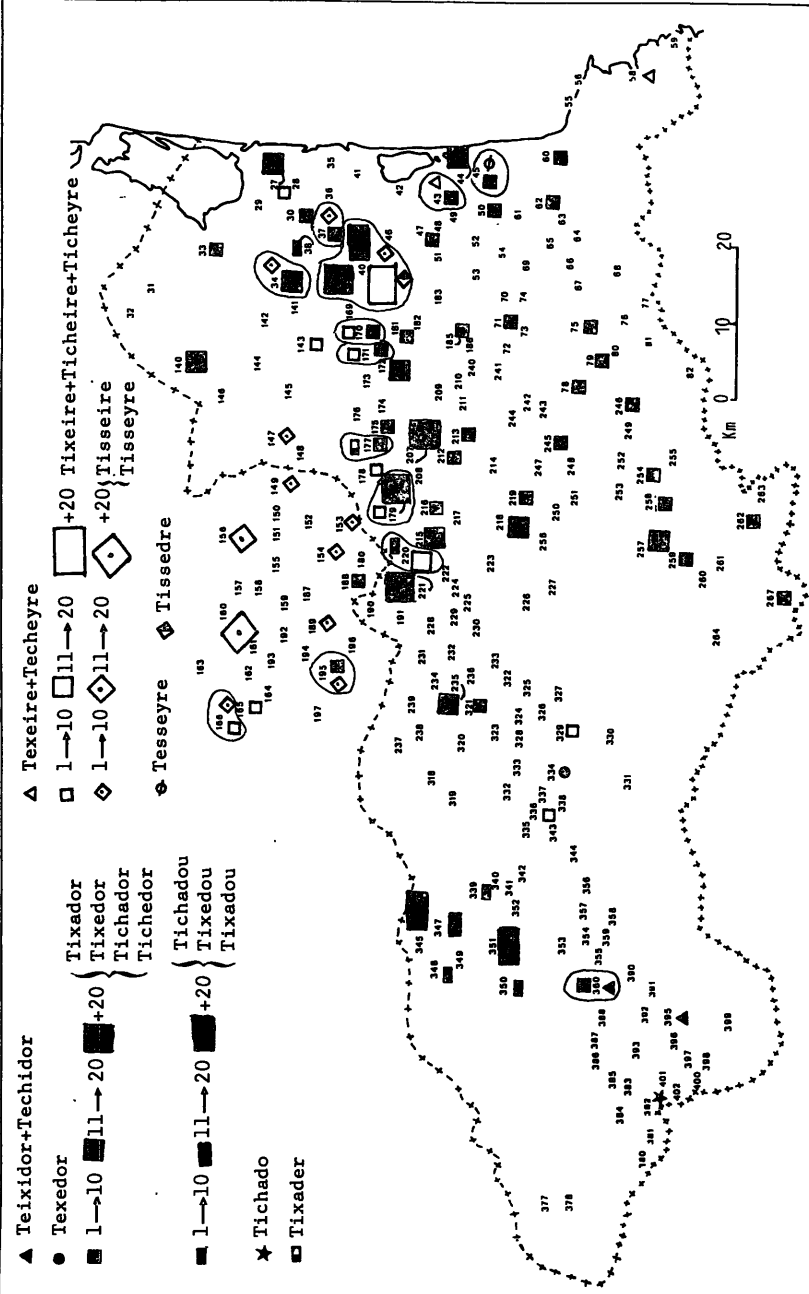
▲ Texeire+Techeyre

□ 1→10 □ 11→20 +20

◇ 1→10 ◇ 11→20 +20
Tisseire
Tisseyre

◆ Tisseyre

◆ Tessedre

Mapa 3